

[Finansministeren.]

gælder for fast ejendom. Det, der sker, er udelukkende en udvidelse af beskatningsgrundlaget i overensstemmelse med det forslag, som den tidligere socialdemokratiske regering og finansminister fremsatte i 1967, men som VKR-regeringen som en af sine første handlinger strøg af bordet, nemlig en nedsættelse af det skattefrie tillæg på 40 pct. til 20 pct. Det er det, der er taget med her, og man kan ikke være særlig forbavset over, synes jeg, at vi kommer med forslaget. Der er ikke tale om repressalier, vil jeg sige til hr. Jens Foged. Det er en ganske klar konsekvens af det, der skete ved valget. Ingen har jo lagt skjul på fra vor side, at vi mente, at de 40 pct., som blev fastsat sidste år, var for lavt sat. Vi foreslog dengang selv 50 pct. ud fra den betragtning, at 50 pct. var mere i overensstemmelse med det nuværende skatteniveau end de 40 pct., som jo kun svarede til proportionalstrækket, og at 50 pct. derfor måtte være rigtigt, hvis man ud over at inddrage spekulationsgevinster, som man kalder det, altså kapitalgevinststigninger i almindelighed, også ville prøve på at komme det, vi kalder for de legale skatteunddragelser, til livs. Det er også et af formålene med dette lovforslag, sådan at man ikke i samme grad som nu kan spekulere i at ændre en almindelig indkomstskat til en særlig indkomstskat. Jeg troede ærlig talt, at vi i almindelighed var enige om her i folketinget, at vi måtte gøre noget ved det. Det kan ikke nytte noget, at man bare bliver ved med talemåder om, at vi skal disse skatteunddragelser til livs, men ikke gør noget ved det her i folketinget.

Jeg kan altså ikke se andet, end at det er et forholdsvis beskedent forslag. Her er jeg altså helt enig med hr. Ømann. Vi opretholder jo inflationssikringen. Nu lagde jeg selvfølgelig godt mærke til, hvad hr. Jens Foged var inde på, at inflationen udgjorde 10 pct. Han kan nu ikke tage finansministeriets papir til indtægt for denne betragtning, for det drejer sig om noget helt andet. Jeg mindes engang, da jeg som nybagt økonomiminister udtalte noget om, at vi skulle prøve på, om vi kunne begrænse den årlige pristigning til 4 pct. Da blev jeg kaldt for inflationsministeren, idet venstre påstod, at den kun måtte være 2 pct. I denne lovgivning ansættes den altså til 6 pct., og det røres der

ikke ved. Dertil kommer de 20 pct., som tillægges til anskaffelsesværdien, så jeg synes, man må sige, at der sker ingen beskatning her af den almindelige inflationsudvikling for fast ejendom. Man får 20 pct.s tillæg, og man får et tillæg på 6 pct. p. a., og man får naturligvis tillæg for forbedringer og de pristigninger, som finder sted på dem. Det, man beskatter, er den reelle kapitalgevinst, hvor man kan sige, at her bør de pågældende dele med det øvrige samfund.

Så kan man spørge, om disse forslag vil have uheldige virkninger over for erhvervslivet i retning af, at man trækker kapital ud af erhvervslivet. Jeg mener, man må kunne sige, at i visse tilfælde kan der være sådanne uheldige virkninger, som det må være vor opgave at modvirke, men jeg kan ikke over en bank, jeg kan ikke blankt acceptere, at man i alle tilfælde skal slippe for at betale denne skat på kapitalgevinster, hvis en virksomhed sælger for at flytte f. eks. Det kan jeg slet ikke. Jeg har selv været ude for konkrete eksempler, forrige gang jeg var finansminister, fra Københavns omegn, hvor gartnerier flyttede ud, og hvor det ville være aldeles urimeligt, hvis man sagde, at de ikke skulle beskattes. Der var rigeligt med penge til etablering af et nyt og større, i de fleste tilfælde dobbelt så stort, gartneri, når bare man flyttede de 30-40 km længere ud, som der var rimelighed i. Noget lignende kan gælde en industrivirksomhed, hvis den ligger på meget dyre bygrunde og sælger for at flytte ud til andre områder. Her er der også plads for en rimelig beskatning. Men der kan være tilfælde, hvor det ikke er rimeligt, og jeg vil gerne være med til at overveje, om der kan findes frem til henstandsordninger eller andre ordninger, hvorved man kan hjælpe på de likviditetsvanskeligheder, som sådanne virksomheder kan komme ud for. Det synes jeg må være ganske rimeligt. Det var hr. Hans Lund, der rejste det spørgsmål, og det vil jeg gerne takke hr. Hans Lund for; jeg giver altså tilsagn om at ville se på det spørgsmål.

Spørgsmålet om, hvorvidt man kan gå til en fuldstændig ophævelse af frigørelsesafgiften, kan jeg ikke tage stilling til, og hr. Hans Lund sagde da også, at det var en personlig bemærkning, han kom med. Det har altså ikke været genstand for nogen som helst drøftelse hverken i regeringen eller i